

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/2018

OZNÁMENÍ

Setkání regionu CHOMUTOV

Termíny setkání regionu Chomutov v roce 2018 vždy v 13.00 hod. restaurace U Lípy.

31. 1., 28. 2., 28. 3., 25. 4., 30. 5., 27. 6., 31. 10., 28. 11., 19. 12., a 14. 9. **Výroční členská schůze ve středisku kulturních a knihovnických služeb v ulici Palackého č 85.**

Za region Jaroslav Báča

Tématická vydání Zpravodaje – Velikonoce

Milí přátelé, ráda bych některá z čísel Zpravodaje 2018 zaměřila na konkrétní témata. Nejbližším obdobím, které je určitě zajímavé, jsou Velikonoce. Pošlete mi prosím informace o tom, jak si sami pamatujete nebo znáte z vyprávění, jak se slavily Velikonoce na Volyni. Pro ty z vás, kteří Velikonoce na Volyni zažili, bude zveřejnění příspěvků připomenutím a pro ostatní budou tyto zprávy zajímavým zdrojem poučení. Děkuji.

Šárka Horská, redaktorka Zpravodaje

MEDAILONKY – Účastníci 1. a 2. sv. války – vojáci

Vážení čtenáři, členové Sdružení, přátelé,

z důvodu přípravy nové publikace sbíráme medailonky o konkrétních osobách, volyňských Čechách, vojácích z období 1. a 2. světové války. Pokud máte nebo jste měli v rodině nebo blízkém okolí člověka, jehož medailonek byste nám chtěli poskytnout, byli bychom vám velmi vděční. Medailonek by měl obsahovat jméno a příjmení, odkud daná osoba pocházela, pokud možno datum narození a krátký životní příběh, zejména působení v době 1. nebo 2. světové války. Uvítáme medailonek doplněný o fotografii. My jsme pak schopni medailonek doplnit o údaje z oficiálních databází. **Medailonky prosím zasílejte na e-mailovou adresu předsedkyně Sdružení Mgr. Dagmar Martinkové: volynsti.cesi@seznam.cz.** Předem děkujeme a těšíme se na zajímavé příběhy.

Za Sdružení Mgr. Dagmar Martinková, předsedkyně

ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY

Připomínáme, že je povinností každého člena zaplatit ve svém regionu během měsíce **ledna a února** členský příspěvek.

Marie Nečasová, ekonomka

POZVÁNKA

**Pozvánka
na přednášku a výstavu**

Vzpomínky na babičky-léčitelky

Milí a vážení čtenáři, obracím se na Vás s prosbou. Někteří z Vás mě již znají z konferenčních setkání a vědí, že sbírám vzpomínky a materiály, týkající se léčení na Volyni, metody a postupy svépomoci černo-bylských Čechů při potížích z ozáření, fotografie a vyprávění o babičkách-léčitelkách. Pro ty, kteří mě neznají – jsem pracovnící Etnologického ústavu AV ČR, v.v.i., a zabývám se tématy etno-medicínskými a medicínsko-farmaceutickými. Chtěla bych Vás, laskavě čtenáře, oslovit a požádat o zkontaktování v případě, že si pamatujete na osobnosti babiček-léčitelek, které působily na Volyni, a chtěli byste se o své

vzpomínky podělit, než budou definitivně zaváty časem. Jsem přesvědčená o tom, že si zaslouží nebýt zapomenuty. Uvítám jakékoliv materiály léčení se týkající, zápisky či fotografie.

V případě zájmu prosím **volejte: 737 477 324, případně pište na e-mail: veronika.beranska@seznam.cz** či na **mé jméno a adresu: Na Florenci 3/1420, Praha 1, 110 00.**

Ráda Vás zkontaktuji obratem zpět. Děkuji Vám mnohokrát za laskavost a budu se těšit!

Mgr. Veronika Beranská, Ph.D.

Muzejní a vlastivědný spolek
„Včela Čáslavská“

zve na přednášku

Mgr. DAGMAR MARTINKOVÉ

**VOLYŇŠTÍ
ČEŠI**

úterý 23. ledna 2018 od 17 hodin

NOVÁ SCÉNA DUŠÍKOVA DIVADLA

vstupné dobrovolné

Stejnomenou výstavu můžete zhlédnout
ve vestibulu čáslavského gymnázia
ve dnech 22.–26. 1. 2018

Zájezd na Volyň a pouť na Zborov 2017 mýma očima

2. část (1. část publikována ve Zpravodaji č. 10/2017)

Dne 1. července vedla naše cesta z Lucka přímo do Zborova, přes Pogrebce do Kalynivky, k mohyle padlých legionářů, kde jsme měli být na 13. hodinu při vkládání pamětní schránky do mohyly. Dnešní slavnostní akt nebyl až tak určen veřejnosti, počítalo se spíše s komorní účastí.

Na cestě z Lucka se obloha trošku zakabonila a začalo prudce pršet. Teploměr se posunul o pár stupňů dolů, takže v lehkém letním oblečení, kam řadím i moje letní šaty, byla trošku zima. A pak ten déšť, vybavil se mi komentář o pouti z roku 1927: „... našťestí nepršelo, jinak by všichni měli bláto až za ušima.“ Tehdy to byl opravdu problém. Dnes už mají silnice alespoň náznak asfaltování a šterku, sice s velkým množstvím děr, ale široké silnice nabízejí prostor k manévrování.

Dnes jsme měla celkem důležitou úlohu. Vezla jsem starý ubrus na stůl, kde bude položena pamětní schránka. A nejen to.

Na místě jsme byli s předstihem. Obloha se tvářila, že už se vyplakala. A pak se vyloupila mohyla. Po těch měsících rozkopání, nahazování, stahování betonových stěn, kopání drenážních kanálů, betonování a nahazování plotu..., dlouho to nevypadalo, nakonec se vše povedlo. I když poslední úpravy, důležité, proběhly ještě dnes dopoledne (prostě se vloudila chybička, desky se jmény udělali kluci ukrajinskí trochu větší a musely se ořezávat – a tak vznikl i nevšední suvenýr). Po tom dešti byla mohyla krásně omytá, lesklá a tak trošku zářila. Nástupní prostor vydlážděný, poslední pokropení a zametení blátivých stop od dělníků. Moc se mi líbila, prostě jakoby „slavnostně oděná“...

Okolí se pomalu plnilo lidmi, i když nás zde bylo skutečně komorně. Ale to na tom bylo právě to příjemné, žádné davy. Začal oficiální program. Legionáři v historických uniformách byli nastoupeni u mohyly a konečně dorazil i předseda poslanecké sněmovny Jan Hamáček se zástupci generálního štábu a ČsOL a dalšími hosty. Prodrala jsem se lidmi přede mnou, protože si

postupně přede mne stoupli a já měla mít proslov. Ještě jsem stihla podat ruku generálu Václavu Kuchynkovi. Byla jsem z toho trochu nervózní, takže ani už nevím, kdo mluvil dřív, jestli já nebo Hamáček?

V proslovu jsem hovořila o tom, jak myšlenka pamětní schránky vznikla. Co všechno schránka obsahuje a proč. Také jsem citovala část z podle mne nejzajímavějšího proslovu z poutě na Zborov v roce 1927 pronesený generálem Syrovým. Zůstala jsem stát kousek od desky, protože jsem chtěla vidět na vlastní oči vkládání schránky do mohyly. Vedle mne posunuli Václava Kuchynku, tak jsme tam stáli hned dva - volyňáci. A byla jsem na to také hrdá! Proč to nepřiznat (a to jsem ještě netušila, že náš pan veterán mě v Žatci nařídí, abych jej zásadně oslovovala Vašku!).

Po všech těch oficialitách nás Pavel Filipek vyzval abychom si zasadili svoji lípu. Většina z nás si nenechala ujít tu čest a příležitost přihodit lopatu hlíny. Zde také proběhlo oficiální fotografování. Potom za mnou přišli místní hasiči, se kterými jsem byla v kontaktu po celou dobu rekonstrukce mohyly. Chtěli mě pozvat na prohlídku hasičky a na čaj. Tak jsem jim řekla, že nejsem sama a oni na to: „To nevádí a kolik vás bude?“ Tak jsem jim odpověděla: „Nás je 50“. To je trošku zarazilo. Ale po poradě a volání někomu navrhli, že asi do hasičky teda ne, ale že nám domluví prohlídku muzea ve Zborově. Tak jsem si řekla, no výborně. Byla jsem zde tolikrát a vždy měli zavřeno. Takže se konečně podívám do muzea. Výklad průvodce byl obšírný a naše skupina to vnímala jako dobré zpestření. Až na přízemí. Zde byla malá expozice k bitvě u Zborova, což bylo milé a symbolické.

Ale pak koutek věnovaný ukrajinské povstalecké armádě a jejich boji za 2. světové války. To už tak za všeobecného souhlasu nebylo. Téma „činnost banderovců“ ve válce má zcela jasnou názorovou základnu mezi volyňskými Čechy. Tudíž, bylo na čase muzeum opustit s velkým poděkováním průvodci i hasičům.

Čekala nás cesta do Tarnopole, kde jsme byli ubytováni v hotelu vedle jezera. Po krátkém odpočinku a převlečení do společenského oděvu jsme jeli do divadla, kde byl připraven slavnostní program.

Divadlo bylo krásné. Když se připravoval program, hledaly se co největší prostory. Původně to mělo být v hotelu Tarnopol, ale nakonec ukrajinská strana nabídla divadlo. Vybíralo se tak, aby do divadla mohl přijít co největší počet lidí. Večer však v divadle byla zaplněna asi polovina míst. Plány byly hodně sebevědomé. Tu se nabízí otázka, jaká vlastně byla propagace pouti na Zborov, logistické poskytnutí informací a pomoci. Ale to se bude hodnotit zřejmě na jiném místě a možná i s odstupem času.

Na programu bylo rozdávání medailí. Na můj vkus ta ocenění dostalo hodně lidí, které bych si s výročí Zborova ani ve snu nespojila. Ale tak se to asi občas děje, nebo jsou také věci, o kterých nemůžu vědět. Poté nadšenci z „Divadýlka na dlani“, z Mladé Boleslavi sehráli hru o Zborově. Byla tam i jedna postava znázorňující volyňského Čecha, ale to tam nebylo řečeno. Myslím, že to byl Blažek z Račina u Dubna, a ta postava skutečně žila. Pokračovalo se koncertem Vojenské ústřední hudby AČR a na závěr byl raut.

Dagmar Martinková

Den, který už vstoupil do historie – 100. výročí Zborova

Nadešel ten památný den. 2. červenec 2017. Program na dnešní den byl poměrně nabitý. Naše skupina se rozhodla dojet přímo k mohyle na hlavní program. Regulovčáci v Kalynivce se nás snažili poslat někam do pryč, jenže já jsem se nedala a trvala jsem si na tom, že jsme nahlášená delegace volyňských Čechů a ať si to vyřídí s Mojžíšem z ČsOL. Takže nakonec nás zaparkovali v blízkém statku, o čemž jsem samozřejmě věděla. Pobočník Báča nesl věnec. Při namátkové kontrole všech formalit našeho průvodu jsem zjistila, že se nese věnec se špatnou stuhou, takže se pobočník vracel zpět. A čekalo se. To už probíhala mše, či požehnání u mohyly pod dikcí Československé církve husitské.

"... státy se udržují těmi ideály,
z nichž se zrodily." TGM

100. výročí bitvy u Zborova

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

Sázení volynské lípy u mohyly padlých
legionářů - Kalynivka (Cecová) 1.7.2017

Mohyla byla obléhána ze všech stran. Stovky především českých poutníků postávali okolo. Legionáři v uniformách, husité ve středověkých úborech, krajané ze Žitomiru v krojích. Všichni slavnostně ustrojeni, včetně místních ukrajinských obyvatel. Československá obec legionářská zde měla svůj infor-

mační stánek a v okolí mohyly byly připraveny naučné stezky po bojišti. Bylo možné vyzvednout si lahvičku, nabrat prst u mohyly a nechat si ji zapečetit jako důstojnou památku na tento historický okamžik.

Slavnostně byly odhaleny nově umístěné desky se jmény padlých. Bylo

prosloveno několik proslovů významnými činiteli, zazněla slavná píseň Hoši od Zborova a hymny obou států. Následovalo kladení věnců. V blízkém zázemí vojenského stanu proběhla kulturní vystoupení, mimo jiné se zde představili se svým pásmem i naši krajané ze žitomirského spolku volyňských Čechů.

Včera, před divadelním představením jsem obdržela pozvánku od pana Milana Bachana z MO na dnešní slavnostní pozdní oběd v „Zupince kafe“ v Ozerné, pořádaný pro oficiální představitele delegace ČR. Zpočátku jsem byla rozhodnuta, že nikam nepojedu. Bylo mi jasné, že to na hodinu nebude a tak nestihnou projít vše, co se kolem bojiště nabízelo. Moji pobočníci Jarda a Standa mě přesvědčovali, že bych měla jít a tak zastupovat naši delegaci. Tak jsem tedy jela. Přesně jsem věděla, jaké menu nás čeká, jelikož jsme jej na jedné z posledních rekonstrukčních cest na Zborov objednávali. Ale to, že dostanu medaili od MO a pamětní kříž od ČsOL mě zaskočilo.

Dagmar Martinková

OD NAŠICH ČTENÁŘŮ

Úryvky z rodinné kroniky Jozefa Moravce (mého dědečka), nar. 1874

3. část (1. část byla publikována ve Zpravodaji č. 9/2017, 2. část ve Zpravodaji č. 10/2017)

Vzal jsem si věřící sestru Amálii Markovou z českých exulantů, ženušce se ve Varšavě moc líbilo, měli jsme se rádi a vedlo se nám dobře. Ona byla až moc šetrná, až jsem ji kolikrát domlouval, že křesťanům nesluší tak na penězích lpět. Co nám z peněz zbývalo, to jsme si nosili do Státní pokladny. Za rok nám dal Pánbůh dcerušku. Ženě se zachtělo na novoroční prázdniny jet domů, pochlubit se dceruškou. Ona byla obzvláště čistotná, tak před samým odjezdem myla podlahu. Já jsem ji to haněl, vždyť jedeme na celý měsíc pryč. Ale neposlechla. Zahřála se při tom. Venku byla zima, tak po tý cestě k nádraží a ve vagoně průvan. Přijeli jsme k jejím rodičům, tak začala kašlat

a to čím dál tím víc. O lékaři ani slyšet nechtěla. Když bylo hůř a hůř, tak jsme šli k lékaři, on mi řekl, že už je hodně pozdě. A bylo. Za 6 měsíců zemřela. Byla to pro mě hrozná rána, moc se mi stýskalo. Amálku jsem odvezl k Markům na Volyň. Chtěl jsem z Varšavy ujet, ale vypukla válka z Japonský. Bratři mi radili, ať se z Varšavy ani nehnu, že jinde by mě jako záložníka vzali na vojnu. Tak jsem byl sám až do jara 1905. roku.

Pak jsem jel na Volyň a oženil se u Dušků na Judvipoli. Byli jsme v institutě ještě něco přes rok. Jednou přijela panímáma Dušková, Varšava byla v ten čas moc nespokojená. Studenti v institutě se vzbouřili proti direktoru Čulovskému, ač to byl člověk hodný, ale nebyl ten, co by se líbil všem. Tak se ten direktor uvolnil do Kazaně a na jeho místo přišel Sadovský z Charkova. Ten

začal se mnou kroutit a život ve Varšavě už nebyl k závidění. Panímáma nás přemluvila, abysme to tam nechali, ač mě pání profesoři neradi pustili. Přemluvili mě, abych se nezvolnil, ale ať žádám na 2 měsíce platnou dovolenou, což jsem obdržel, i plat mi posílali. Panímáma pravila, že táta kupuje v Poneblí mlýn, že na něm budu moct řídit a že tam bude bezpečněji než v té Varšavě. Jenže tátu přešel krajan Matouš a měl jsem po radosti. S manželkou jsem pomáhal starým v hospodářství, do Varšavy se mi nějak už nechtělo. Líbilo se mi po tak dlouhém pobytu ve městě na vesnici. V neděli bývalo shromáždění veliké a veselé. Jednou jsem spravoval pušku a tak jsem nešťastně s ní vystřelil, že sem přišel o pravé oko. Málo chybělo ke smrti. Cítil sem, že snad není na zemi víc člověka nešťastného, než já. Nazad do Varšavy to teď se zmrzačeným okem, to sem nemoh. Ve vesnici provádět řemeslo, to sem neměl k tomu potřebné nářadí. A pracovat s jedním

okem, to sem si myslel, že to taky nepůjde. Kapitálu také sme neměli jen, jen 3 malé dítky. Žena mě ani jednou nevyčítala a vždycky říkala, vždyť náš Otec nebeský ví, proč to na nás dopustil a má možná pro nás místo. Měla prorockou pravdu.

Jednou její otec k nám přišel a povídal. Víš, co mě napadlo? Teď je takový ruch vystěhovalecký. Do Sibiře je úředně snížena cena vlakem až na čtvrtý díl pro vystěhovalce a pro ty co by se tam jeli podívat. S náma se spojil mé první manželky otec, postarali se o to snížení cestovného, podali žádost a na jaře roku 1907 na třetí den velikonočních svátků vyjeli. Viděli sme veliký kus Ruska, to zanedbané hospodaření toho lidu. Tak soudili moji otcové, zkušený rolníci, že by ta půda s malýma vyjímka 3× tolik vydala užitku. Jeli sme přes celé Rusko, Uralské hory, přes ty sibiřské nepřehledné stepi, kolik dní ve dne v noci. Potom sme vjeli do pralesů, ponejvíc cedrových. Měli sme maršut do Tomské gubernije a prubovali sme to trochu prohlídnout okolo Omska. V těch stepních oblastech to místama bylo pěkné. Jenže okolo železné dráhy a okolo splavných řek to již bylo hodně obsazeno a ty nejlepší místa byly ve vlastnictví Jeho veličenstva cara Mikuláše. Co byly ještě místa volná, ty byly ještě nerozměřeny, tu se nedalo malým rolníkům nic dělat. Rozměřovaly se tam tzv. zájímky-velkostatky, několik tisíc hektarů. Zem se obdělávala volama. Zapráhlo se jich asi 10 do jednoho velkého pluhu, moji pantátové se jednou dohadovali, jeden tvrdil, že tam je 10 volů a druhý že 12 a oba měli pravdu. Ti dva muži co s těma volama ten pluh řídili, nezasluhovali si nic jiného pojmenování než voli. Vesnice byly daleko od sebe nejen vzdáleností, ale i kulturně, žili zde ponejvíce političtí přestupníci, vyslaní z Ruska a tak zvaní sektanti. Ti první žili tady dost bídne a ti druzí naopak dost zámožně. Pole obsívali jednou za sedem let a měli na něj často daleko třeba 20 km. Každý tam měl na poli takovou sekničku, jmenovali ji izbuška. Do ní se na léto stěhovali, tam žili, vorali, seli i sklízeli. Již měli i vazačku, několik hospodářů vždy jeden stroj. To pole si vždy vybrali na jednom místě a to druhé sekali na seno. Blíže vesnice se pásli dobytek, toho měli

moc. Slámu vozili, aby měli na podeštylku, ostatní na poli spálili. Chlívky pro dobytek měli za vesnicí, měli tam zbudované takové veliké střechy a ty se podnášely na takových vysokých sloupech. Po sloupech se ta slaměná střecha zdvihala podle potřeby nahoru. Jak dobytek nadělal hnoje až pod střechu, tak ji podnesli vejš. Do jara to bylo vysoký i dva metry. Potom to dobyt看em míšili a dělali s toho takové cihly, ty sušili a topili s nimi pod kamny. Tak sme to všechno z většího prohlídli a jeli sme dál. Jeli sme do lesnatých oblastí, přijeli sme na nádraží s příhodným jménem Tajga. Tam sme měli přeseadat a jet ještě asi 90 km do Tomska. Když sme vyšli z vagonu, tak venku byla taková zima a sněhová vánice, že nebylo možné oči otevřít a to bylo 23. května. Já povídám: do toho Tomska nepojedu, dál na sever již nemám chuť jet.

Tak mluvíme a vtom přijel vlak z Novonikolajevska. Vystoupili z něj lidi a vešli do nádraží. Jeden, který šel okolo nás, nás zaslech, přistoupil k nám a volal těch druhých, že sou tu krajani Češi z Ruska. Zdravili nás a hned nás zvali, ať jedeme s nima. My jsme jen na to čekali. Tak povídají: vlakem by jsme museli jet ještě dvě stanice a potom ještě hodně kilometrů pěšky, půjdeme stezkou přes les. Aspoň se podíváte na naše lesy. A to se bylo na co podívat, u nás na Volyni také byly lesy, ale to bylo něco jiného. Museli sme místama přelízat jak veverka, těch stromů od staroby leželo svalených sem tam i na kříž a všelijak. V jednom místě bylo vypáleno mnoho hektarů, i přes to že vypalovat les bylo přísně zakázáno. Navečír sme vešli do vesničky, měli ji tak na straně od vesnice starožilů (starousedlíků) zvaných Čaldoni. Češi měli domky pěkné z cedrového dřeva, zvnitřku i zvenku hoblované. Osadníci byli od nás z Volyně z kolonie Satyjevová. Staří byli Moravani prostý a hodný lidi, ale mladý byli za těch 7 roků k nepoznání, jak po kroji, tak i v obličejí, po česku již ani nemluví, učinění kacápi. Plný huby měli těch neslušných ruských nadávek. Já sem si umiňoval, že sem svoji rodinu nepovezu. Život si tam chválili, hmotný a pracovitý člověk se tam moh něčeho dodělat dřív než u nás na Volyni, ale zdivočel by a děti až by vyrostly tak

by nebyly vděčný za to, že sem je tam zavezl. Tamější Čaldoni, jak se dověděli, že jsem kovář, tak mě prosili, jen ať přijedu, že mi náradí koupí, kovářnu postaví. Oni museli jezdit ke kováři 60 kilometrů. Češi pole seli, jen aby měli trochu obilí pro krávy a oves pro koně. V zimě vydělávali všelijak, stříleli takové ptáky, jako koroptve. Ti ptáci se drželi na vrchu na stromech, a když se tomu lovcovi povedlo k nim podkrást (přiblížit), aby ho dole neviděli, tak z takové pušky co střílí jedním brokem a ani to moc nebouchne, tak jich vystřílel třeba celé stádo. Úlovky se v Omsku dobře platily. Ten Moravan, menoval se Vrbas, měl 3 chlapce, tak se jim trochu vedlo. Úlovky vozili fúrou do Omska, jenže to měli přes 500 kilometrů. Druhý výdělek měli za dřevo. V zimě asi 15 km od vesničky, káceli cedry a stahovali je koňma na řeku Záju na led. Ta řeka tekla přes jejich vesničku, a když řeka rozmrzala, tak je chytali a vytahovali na břeh, tam je hned řezali, jak bylo potřeba. V zimě zas když řeka zamrzla, vozili klády dál do údolí a tam je dobře zpeněžili. Třetí výdělek měli na podzim, když uzrály na cedrech vořechy. Plody to byly podobné slunečnicovým jádrům, měli tam takové pazoury železné, ty si přivázali na nohy, lezli na stromy a hůlkama shazovali šišky. Vyloupaná jádýrka šla dobře na odbyt, byly dost chutný, Rusové se bez těch jádýrek nikde neobejdou, Rus ať jede koňma nebo vlakem a nebo pěšky, to pořád čamčá jako prasátko. Ve vlacích, na nádražích, zametači košťata ani z rukou nemohou vypustit, jinak by lidé museli v těch slupkách po kolena chodit, tak to tam jde na odbyt.

U Moraváků sme pobýli tři dny a od tamtud sme se vrátili a zastavili se asi 30 km od Omska u jednoho velkostatkáře, mě dobře známého z Varšavy, on tam sloužil na vojně a chodil do shromáždění babtistů a tam sme se poznámili. Měl jsem jeho adresu a tak sme ho navštívili. Byl moc rád. Byl to zámožej člověk, jeho otec tam koupil tak zvaný zájímek, bylo to několik tisíc hektarů, byli spolu tři synové a otec jim ten majetek rozdělil. Tak hospodařili vostařovali (bydleli) všichni na jednom místě, po skončení návštěvy nás odvezl na nádraží v Omsku, odkud sme se vraceli

domů. Cestou vlakem se potrefilo mluvit s kolportérami, co prodávají bible, ti mi radili, abych se dal na kolportérství, že na Volyni bych byl potřebný. Žije tam všelijaká nacionalnost (národnost) a já, když mluvím několika řečmi, bych byl úspěšný. Radili, abych podal žá-

dost do Biblického depa, že teď nejsem ke svému řemeslu způsobilý s jedním okem. Tak jsem s tím záměrem přijel za 4 neděle domů.

*Úryvek z kroniky poskytl pan
Stanislav Procházka.
Pokračování v příštích číslech.*

86 let; paní **Marie Dvořáková-Zběrajevská** z Martinovky, bytem Krnov – **87 let;** pan **Břetislav Ludvík** z Cholopece, bytem Stará Ves-Bílovec – **87 let.**

Jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohodu.

*Za region Zdeňka Novotná
a Marie Seitlová*

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Region BRNO

V lednu oslavuje **90 let paní Emilie Košťáková** z Novosilek Českých, nyní Oleksovice; **89 let pan Josef Bryksa** z Junkovky, nyní Brno; **80 let paní Eleonora Jajtnerová** ze Stromovky, nyní Brno.

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Za region Jan Pavlica

Region DOMAŽLICE

V lednu oslavila: **94 let paní Emílie Tomanová** z Lipiny, nyní Velký Malahov; **88 let paní Marie Lokvencová** z Dolinky, nyní bytem Plzeň; **82 let paní Světluše Pechová** z Michalovky, nyní Plzeň; **77 let pan Ing. Josef Vlk** z Dolinky, nyní Domažlice; **76 let paní Emílie Kuthanová** ze Zahnašovice, nyní bytem Srby.

Oslavencům přejeme do dalších let hodně pohody, štěstí a pevné zdraví.

Za region Libuše Průchová

Region CHOMUTOV

V lednu oslaví **89 let paní Jiřina Kačerová** roz. Tomášová z Kvasilova, bytem Chomutov; **89 let pan Vladimír Licinberg** z Dlouhého Pole, bytem Chomutov; **85 let pan Josef Roler** z Hulče, bytem Kadaň.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přejí členové chomutovského regionu.

Za region Jaroslav Báča

Region KARLOVY VARY

V lednu slaví **70 let pan Chmelík Miroslav** z Vrby, bytem K. Vary; **82 let paní Houšková Milada** z Černíkova, bytem ostrov n/Ohří; **88 let pan Glanc Josef** z Polomného, bytem K. Vary;

89 let pan Randa Miroslav z Velkého Oseka, bytem K. Vary.

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, hlavně zdraví a dobrou pohodu do dalších let.

Za Karlovarský region Helena Horáková

Region LITOMĚŘICE

V lednu slaví: **82 let paní Pavlína Černá** z Mirohoště, bytem Mladá u Liběšic; **85 let paní Emilie Boučková** z Buršovky, bytem Ústěk; **86 let paní Růžena Škrabalová** z Michalovky, bytem Litoměřice; **88 let paní Irena Čáscarová** ze Zavidova, bytem Mělník-Mlázice; **89 let pan Vladimír Iránek** z Malého Omelánku, bytem Polepy, t. č. DD Libochovice; **91 let paní Marie Stanislavská** z Teremna, bytem Polepy.

*Všem jubilantům srdečně přeje
pevné zdraví a spokojenost
Daniela Zelenková, jednatelka*

Region MOHELNICE

V lednu oslaví **81 let pan Ing. Jiří Kuchař** z Děrmáně, nyní bytem v Mohelnici.

Jubilantovi přejeme do dalších let pevné zdraví, štěstí a spokojenost.

Za region Libuše Machovská

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V lednu slaví **pan Jan Šimsa** z Moldavy, bytem Studénka – **75 let;** **pan Rostislav Zeman** ze Špakova, bytem Kopřivnice – **75 let;** **pan Vilém Jersák** z Pokos, bytem Hodoňovice-Baška – **80 let;** **pan František Dubec** ze Špakova, bytem Fulnek – **81 let;** **paní Marie Rošlapilová** z Malého Špakova, bytem Hladké Životice – **81 let;** **pan Jiří Kříž** ze Zálesí, bytem Drahotuše –

V lednu se také dožívá krásných **90 let MVDr. Vladimír Samec** z Dembrovky, bytem Nový Jičín, bývalý předseda, který se zasloužil a byl u zrodu našeho Moravskoslezského regionu. Po dobu 23 let každoročně na setkání v Suchdole nad Odrou, sdružoval, jak říká Volyňáky. Vždy byl obětavý a zanícený pro práci ve sdružení, nyní žije se vzpomínkami na rodnou Volyň.

Za Moravskoslezský region přejeme jenom pěkné a pohodové dny vyplněné oblíbenými písněmi z pořadu Šlágr a hodně, hodně zdraví.

Zdeňka Novotná

Region OLOMOUC

V lednu slaví **93 let paní Břetislava Václavíková** z Moldavy, nyní Olomouc; **84 let pan Josef Macoun** z Moldavy, nyní Hněvotín u Olomouce; **65 let paní Alena Výmolová** z Otrokovic u Zlína, **55 let pan Jiří Macoun**, Hněvotín u Olomouce.

Těmto našim členům do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a osobní pohodu.

Za region Ing. Miroslav Neraď

Region PRAHA

V lednu oslaví: **50 let Ing. Šárka Horská** nyní Praha; **65 let paní Irena Gumanová** z Pardubic, nyní Kladno; **65 let paní Jaroslava Filandrová** z Podbořan, nyní Praha; **70 let pan RNDr. Tomáš Lešner** z Teplic, nyní Řež; **70 let paní doc. Vjačeslava Lohvinová** z Lucka, nyní Lanškroun; **70 let paní Darie Saveláková** z Podbořan, nyní Krupka; **70 let pan Vladimír Volný** z Dlouhá Ve, nyní Plzeň; **75 let pan JUDr. Václav Mastný** z Hlinska, nyní Praha; **75 let paní Alice Slavíková** z Těřešov, nyní Praha; **80 let pan Jiří**

Rébl z Kopče, nyní Svinná – Stříbro; **80 let paní Anna Müllerová** z Huleč Česká, nyní Praha; **82 let paní Irena Vaníčková** ze Zálesí, nyní Nymburk; **84 let paní Irena Mašková** ze Mstěšína, nyní Teplice; **85 let pan Josef Holý** z Alexandrovka, nyní Nové Město nad Metují; **87 let pan Ing. Leon Polívka** z Hlinska, nyní Tábor; **88 let paní Marie Kadavá** z Volkova, nyní Praha; **93 let pan Valdimír Winter**, Praha. Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví a spokojenost.

Za pražský region Ing. Ludvík Engel

Region ŠUMPERK

V lednu oslaví své krásné **80. narozeniny paní Antonie Tichá**, roz. Svítková ze Zborova, nyní Vikýřovice a **70 let paní Alena Kubelová**, roz. Jonová, rod. Kneruty, nyní Vikýřovice.

Do dalších let přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Za výbor regionu Jaroslav Miller

Region TEPLICE

První den nového roku oslavil své **88. narozeniny pan Vladislav Dederá** z Petrovic, rodák ze Zdobunova. 15. ledna pak slaví své významné **půl-kulatiny paní Zdena Bachmaierová**, rozená Kubínová z Hudcova, rodačka z Ledochovky.

Oběma jubilantům srdečně blahopřejeme, přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Za výbor regionu TP Vlasta Holmanová

Region ŽATEC

V lednu slaví narozeniny: **94 let paní Olga Berková** z Novin Č., nyní Žatec; **88 let paní Anna Burešová** z Kvasilova, nyní Žatec; **83 let paní Antonie Černá** ze Sviščova, nyní Žatec; **80 let paní Marie Fialová** z Novokrajeva, nyní Měcholupy; **90 let paní Alžběta Hasilová** z Hubína, nyní Radičevy; **91 let paní Věra Ketnerová** ze Žatce; **84 let pan Evžen Končický** ze Straklova, nyní Žatec; **70 let paní Mgr. Vlastislava Krasková** ze Žatce; **85 let paní Emilie Kroupová** z Buderáže, nyní Žatec; **65 let paní Helena Mlejková** z Liběšic; **85 let paní Věra Moravcová** z Michalovky, nyní Žatec; **81 let paní Emilie Nechmačová** z Novokrajeva, nyní Karlovy Vary; **80 let paní Jiřina Nosková** z Volkova, nyní Žatec; **88 let paní Jindřiška Ponikelská** z Levonic; **84 let paní Eliška Růžičková** ze Sklíně, nyní Žatec; **87 let paní Eugenie Štípková** z Novostavců, nyní Velemyšles; **80 let paní Anna Šulitková** z Michalovky, nyní Velichov; **86 let paní Božena Vávrová** z Novokrajeva, nyní Všenice; **91 let pan Radislav Vodráško** z Bludova, nyní Černčice; **87 let paní Jiřina Zetková** z Volkova, nyní Žatec; **65 let paní Marie Hyklová** z Vroutku; **92 let pan Ing. Václav Petříček CSc.** z Rapatova, nyní Podbořany; **89 let pan Vladimír Valenta** z Dorohostajů, nyní Podbořany.

Za region blahopřeje Slávka Černá

V únoru 2017 oslavili **70 let společného života** v Lounech, **paní Jiřina**

rozená Linhartová 92 let, pocházela z Mirohoště, **provdaná za Josefa Kulicha 93 let** z Teremna.

Příspěvek poskytla paní Hofmanová z Postoloprť

NAŠE ŘADY OPUSTILI:

Region DOMAŽLICE

Dne 1. 1. 2018 zemřela naše dlouholetá členka **paní Ludmila Šantorová** ve věku nedožitých 76 let, narozena na Zikmundovce, Ivaniče, naposledy bytem Horšovský Týn.

Kdo jste ji znali, věnujte ji, prosím, tichou vzpomínku. Děkuji.

Za region Libuše Průchová

Region CHOMUTOV

V listopadu nás opustila ve věku 57 let **paní Ludmila Sinhajevská** z Malé Zubovštiny, naposledy bytem Jirkov.

Upřímnou soustrast rodinám i přátelům projevuje za region Chomutov Jaroslav Báča

Region ŽATEC

Dne 8. 5. 2017 zemřela **paní Marie Dunovská** v nedožitých 87 letech, pocházela z Buršovky, naposledy bytem Malá Černoc.

Dne 30. 7. 2017 zemřela **paní Helena Gažincová** ve věku 80 let, pocházela Krošny Č., naposledy bytem v Žatci.

Upřímnou soustrast za region Slávka Černá

Příspěvky na tisk prosinec

Nelze určit region: Vlastislav Vohralík, 1 000 Kč;

region Litoměřice: nejmenovaný dárc Roudnice nad Labem, 200 Kč;

region Praha: Vladislava Válková, Ústí nad Labem, 200 Kč; Josef Holý, Nové Město nad Metují, 100 Kč; Miloslav

Koštál, Aš, 100 Kč; Halina Hotovcová, Praha, 300 Kč;

region Brno: Josef Fejsak, Brno, 500 Kč;

region Uničov: nejmenovaný dárc, Šternberk, 300 Kč;

region Šumperk: Anna Foglová, Šumperk, 200 Kč;

region Rakovník: Iva Dolejšková, Kryry, 500 Kč;

region Mohelnice: Ing. Jiří Kuchař, Mohelnice, 200 Kč; Zdeněk Zajíček, Mohelnice, 200 Kč;

region Chomutov: Miloslava Šatrová, Chomutov, 200 Kč.

Všem dárcům srdečně děkujeme Marie Nečasová

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 1/2018. Šéfredaktorka: Šárka Horská. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na korespondenční adresu: Šárka Horská, Průběžná 27, Praha 10, 100 00. Tiskne: Neoset, Ke Březině 86, 142 00 Praha 4 – Písnice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. **Termín pro zaslání příspěvků do č. 2/2018 je 31. 1. 2018.** Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 10. ledna 2018.